

Računovodstveni i poreski aspekt, vezano za isplaćene naknade troškova prevoza zaposlenima, za dolazak i odlazak sa posla

Prema članu 18.stav 1. tačka 1) Zakona o porezu na dohodak građana, propisano je da se ne plaća porez na primanja zasposlenog po osnovu naknade troškova za dolazak i odlazak sa rada - do visine cene mesečne prevozne karte u javnom saobraćaju odnosno do visine stvarnih troškova prevoza a najviše do 3.914,00 dinara.

Dakle, zakonodavac je u poreskom propisu naveo poresko oslobođenje do visine prevozne karte odnosno visine stvarnih troškova prevoza koji mogu biti i druge vrste prevoza a ne javni saobraćaj ali nije naveo da to mora biti dokumentovano računima preduzeća, koja vrše prevoz putnika ili nekim drugim računima.

Podrazumevano propisano pravo znači, da poslodavac, u svom Internom aktu mora predvideti pravo na isplatu naknade zaposlenima, za dolazak i odlazak sa posla koje im pripada u skladu sa Zakonom o radu.

U pomenutoj odredbi zakona nije navedeno da se naknada isplaćuje u visini stvarnih troškova prevoza koji moraju biti dokumentovani računima javnog prevoza ili nekog drugog prevoznika kao što je to recimo jasno propisano u tački 10) člana 18. ovog zakona, kada se radi o isplatama naknada za lečenje zaposlenog.

Ministarstvo finansija je dana 1. februara 2019. godine izdalo mišljenje br. 011-00-12/2019-04 u kojem je iznet stav da se pravo na poresko oslobođenje za naknade troškova prevoza za dolazak i odlazak sa rada (propisano odredbama člana 18. stav 1. tačka 1) Zakona o porezu na dohodak građana), ne može ostvariti bez posedovanja verodostojne računovodstvene isprave.

Verodostojna računovodstvena isprava, sa aspekta Zakona o računovodstvu, jeste isprava koja nedvosmisleno prikazuje osnov poslovne promene.

Na osnovu svega navedenog, verodostojne isprave za računovodstveno evidentiranje i poreski aspekt za iskazivanje i priznavanje troškova prevoza zaposlenima, za dolazak na posao i povratak sa posla, jesu dnevnik blagajne ili izvod tekućeg poslovnog računa, za isplatu naknade zaposlenom u visini prevozne karte, a najviše do neoporezivog iznosa do 3.914,00 dinara mesečno i Interni akt u kome je predviđeno to materijalno pravo, kao obaveza za isplatu naknade za prevoz zaposlenim, na posao i sa posla.

Isplata naknade preko neoporezivog iznosa jeste predmet obračuna i plaćanja poreza na zarade.

Sve navedeno podrazumeva, da su evidentirani rashodi, naknade za troškove prevoza, dokumentovani sa aspekta poreskog priznavanja, prema članu 7a Zakona o porezu na dobit pravnih lica.

U prilog svega navedenog, jeste i potvrda iz Sudske prakse, po pitanju prava na naknadu troškova prevoza zaposlenima koja nije uslovljena posedovanjem karte za prevoz u javnom saobraćaju, čiji deo citiramo:

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev2 680/2016
19.05.2016. godina
Beograd

“.....Prema odredbi člana 118. stav 1. tačka 1. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ br. 24/2005), propisano je da zaposleni ima pravo na naknadu troškova u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu i to za dolazak i odlazak sa rada u visini cene prevozne karte, dok je odredbom člana 25. stav 1. Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u osnovnim srednjim školama i domovima („Službeni glasnik RS“ br. 12/09, 67/2001, 1/2012) propisano da zaposleni ima pravo na naknadu za dolazak i odlazak sa rada u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju (gradski, prigradski, međugradski) koja mora biti isplaćena do 5 u mesecu za prethodni mesec, ukoliko se naknada isplaćuje u novcu.

Poštujući navedene odredbe zakona i Posebnog kolektivnog ugovora, pravilno zaključuje drugostepeni sud da tužilac osnovano zahteva isplatu naknade za dolazak i odlazak sa rada za sporni period potraživanja. Ovo pravo tužiocu je kao zaposlenom kod tuženog bilo utvrđeno citiranom odredbom člana 118. stav 1. tačka 1. Zakona o radu, kao i citiranom odredbom člana 25. Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u osnovnim i srednjim školama i domovima učenika.

Kako ni citiranom odredbom Zakona o radu, kao ni Posebnim kolektivnim ugovorom za zaposlene u osnovnim i srednjim školama i domovima učenika, pravo na naknadu troškova nije uslovljeno rastojanjem od mesta prebivališta do radnog mesta, kao ni određenom kategorijom bolesti **zaposlenog, sledi da pravo na naknadu troškova prevoza pripada svim zaposlenima, odnosno i onima koji ne koriste javni saobraćaj, već od kuće do radnog mesta dolaze sopstvenim automobilom ili pešice.** Pored toga, ostvarivanje ovog prava nije uslovljeno ni obavezom zaposlenog da se posebnim zahtevom obrati tuženoj radi priznavanja troškova prevoza, jer ni ta obaveza nije propisana ni zakonom ni Posebnim kolektivnim ugovorom, a ni Ugovorom o radu, pa se u konkretnom slučaju neposredno imaju primeniti odredbe zakona i navedenog Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u osnovnim i srednjim školama i domovima učenika”.....

mr Snežana Mitrović